

Dư Văn

Xuân Vô Tình

Bốn năm, tôi vẫn không thể quên một hình dáng...

Tôi biết anh vì cả hai đều là hội viên hội AEFA. Anh hoạt bát, có óc khôi hài và rất nam tính. Anh thu hút tôi bởi cách sống vui vẻ, cách đối xử hoà nhã với mọi người, lòng nhiệt tình, hăng say công việc. Còn tôi, lúc ấy tôi là một con bé nhút nhát, khó gần đến nỗi khó chịu. Thu mình lại, tôi sống. Ai cũng dành cho anh những cảm tình tốt đẹp. Tôi cũng không ngoại lệ. Tôi bắt đầu có thói quen quan sát anh từ xa mỗi khi có dịp. Trái tim non nớt của tôi lỗi nhịp từ dạo ấy ... Tôi cố kìm nén những tình cảm đang nảy nở trong tâm hồn mình. Tôi không dám hé lộ điều gì. Tôi ...tôi ... hãy còn ...nhóc quá! Tôi những tưởng đấy chỉ là một thoáng mộng mơ ... mình sẽ quên ngay. Nhưng không... mãi đến bây giờ khuôn mặt xương xương, mái tóc bông, đôi mắt sáng, đầy nhiệt huyết vẫn vương chút u buồn tôi vẫn nhớ như in. Tôi nhớ có lần tôi hỏi anh: - “Sao anh lại thích chơi với con gái?” – “Con trai và con gái đều có những cái hay, chơi để học lẫn nhau, nhóc à!” – Nhéo mũi tôi - anh nói. Trước nay, bạn thân của tôi vẫn là tóc ngắn. Song tôi chơi vì thấy tin tưởng và vui vẻ hơn khi chơi với con gái. Vậy thôi.

Từ thuở đó, tôi đã khác. Dễ gần, sống vui vẻ, lạc quan hơn xưa. Anh hẳn không biết anh là ánh mặt trời xua tan băng giá trong tôi?! Song tôi vẫn biểu

diễn trên nét mặt mình sự lạnh lùng đến vô cảm và cảm thấy an toàn trong lớp vỏ nguy trang ấy.

Hội AEFA không còn tồn tại. Cơ hội gặp anh cũng tan theo. Năm sau, anh đậu đại học – một trường nào đó ở Sài Gòn. Tôi mừng cho anh và thầm cầu chúc mọi điều tốt đẹp sẽ đến với anh. Tôi nhớ anh khôn tả !

Lại một cuộc cắm trại khác. Lần này không có anh. Nhìn thằng bạn ôm đàn ghêêu ngao hát, nỗi nhớ anh lại còn cào trong tôi. Quá khứ còn nguyên vẹn trong tim, một lúc nào đó bất chợt bật gặp chút gì của anh ở những người không quen trên phố hay những thằng bạn lấu cá. Lúc ấy trái tim bắt kham lại lồng lên, réo gọi cần biết về anh nhiều hơn. Lý trí đã không ít lần ngăn bước. Tôi chỉ biết, tôi giống anh ở điểm: Ít bộc lộ cảm xúc thật. Khi không gian là của riêng mình thì mới sống thật chính mình. Sống thế có tốt không anh?

Tôi quyết tâm thi vào đại học ở Sài Gòn. Được học chung một thành phố với anh dẫu không biết anh đang sống ra sao? Ở đâu? Tôi vẫn thấy vui.

Có kết quả. Tôi vui sướng và muốn chia sẻ cùng anh xiết bao nhưng không đủ tự tin. Và rồi tôi nhập học bỏ lại sau lưng Hội An, mẹ, bạn bè và kỷ niệm. Sống ở thành phố, lối sống tấp nập, vội vã, môi trường đầy tiếng động. Tôi thấy cô đơn, trống trải và thêm không khí yên bình nơi quê nhà. Nhiều lần tôi tự đấu tranh nên hay không tìm đến nơi anh ở. Tôi sợ, sợ anh không chấp nhận tình cảm của tôi. Mà biết đâu ... anh đã tìm thấy một nửa đi lạc của mình rồi cũng nên??!

Tôi vẫn hái lộc xuân cho tôi, cho cả anh. Bốn năm nghĩ, nhớ về anh tôi thấy mình trưởng thành hơn. Anh là một phần động lực thúc đẩy tôi phấn đấu không ngừng. Anh vẫn chiếm trọn trái tim tôi dẫu anh không hề biết ... Xuân cứ đến... Rồi xuân lại đi ... Vô tình làm đau một người.

Dư Văn

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003